

PRVO POGLAVLJE

Pred vratima je stajala sićušna devojka, visoka oko sto pedeset pet centimetara, crne kovrdžave kose prikupljene kopčama i ukosnicama u komplikovanu ali ženstvenu punđu na temenu kojoj su nedostajali samo još venčići bršljana pa da bude savršena. Izgledala je lepo i sveže, kao žena posle vođenja ljubavi, rumenih obraza i gorko-slatkih usana, gornje malo isturene iznad donje, sjajnih zelenkastožutih očiju uokvirenih trepavicama namazanim maskarom i bledim, ali živahnim obrvama. Trebalo je da bude odevena u prozirne tkanine kao šumska nimfa, u sandalama od kože istanjene i isprepletene kao čipka. Umesto toga, na njoj je bio podjednako privlačan sako od mekog flanela, s krznom na okovratniku i rukavima, i kratka suknja koja bi na višoj ženi delovala neukusno. Vrh nosa joj je ljupko porumeo od hladnoće.

Smit propusti Džem u predsoblje ispred sebe, posmatrajući je dok se okretala levo i desno, zagledajući u prolazu slike na zidovima, vireći kroz poluotvorena vrata i dodirujući površine stolova. Definitivno je slatka. Ona se okrenu da ga pogleda.

„Ovo je lepo, stvarno lepo.“ Široko se osmehnula, a onda se iznenada okrenula prema zidu, zgrabivši u isti mah rebra radijatora obema rukama, i uzdahnula od olakšanja. „Izvini“, nasmejala se, „ruke su mi se smrzle, kao sante leda – pipni.“ Stegla je obe šake u pesnice i prislonila ih Smitu na obraze. „Napolju je ciča zima!“ Smit se trže i iznenada postide.

„Da pređemo u kuhinju? Volela bih šolju čaja.“

„Ovuda... kad prođeš kroz dnevnu sobu“, reče Smit pokušavajući da prođe ispred nje.

„Oh, da. Znam gde je kuhinja. Videla sam je kroz prozor, spolja.“ Ponovo se nasmejala. „Izvini, ali ja sam strahovito radoznala. A večeras sam videla toliko užasnih stanova da mislim da još jedan ne bih podnela.“

Udoše u kuhinju.

„Cimer mi je tu negde“, reče Smit puneći čajnik. „Verovatno je u svojoj sobi. Zove se Ralf. Povešću te da se upoznate čim čaj bude gotov.“

Džem je istraživala policu sa začinima. Plastični poklopci teglica bili su pokriveni naslagama masne prašine; sve teglice su bile neupotrebljavane. „Spremate li ti i Ralf ikada hranu?“, upitala je.

Smit se nasmeja. „Uh, mislim da ta polica govori sama za sebe.“ Otvorio je frižider otkrivši redove pakovanja gotove hrane: „zeleni kari na tajlandski način“, „kreolska piletina s prinčom“, „pileća tika masala“ i mnoštvo mlitavih providnih kesica s gotovim sosovima za špagete i instant supama.

„Bože moj – tipični momci! Preskupo je kad se hraniš na taj način!“, uskliknu Džem. „Kuvanje je divno, znaš – naučiću te. I Ralfa, ako hoćete.“ Pomenula je Ralfovo ime lagodno, kao da ga već poznaje. „Meni to odlično ide. Čini mi se. U stvari, tako su mi rekli. Umem da spremim kari na tajlandski način. Ova gotova jela su strašno loša za zdravlje – zbog silne soli koju im dodaju da bi imala nekakav ukus.“ Ona zatvori frižider i odšetala nazad u dnevnu sobu.

„Da li bi želeo nešto da me pitaš?“, doviknula je iz sobe, uzimajući knjigu u mekom povezu s police i čitajući sažetak na poleđini.

„Hoćeš li mleko i šećer?“, uzvratila Smit.

„Imate li meda?“

Smit uzaludno otvori i zatvori nekoliko ormarića. „Ne“, povika. „Ali imamo malo zlatnog sirupa.“

„Ova soba je divna, znaš. Bez uvrede, ali nikada ne bih rekla da ovde žive dva dečka.“

„Hvala.“ Smitu beše neprijatno, a bio je i pomalo zatečen jer ga neko s njegovih trideset godina naziva „dečkom“.

Džem brzo prelete pogledom predmete razbacane po površini tamnog drvenog stočića ukrašenog mesingom. Volela je da vidi dobar stočić u neredu – oni izvrsno omogućuju zaključke o svakodnevnom životu svojih vlasnika. Na Smitovom i Ralfovom stočiću bilo je nekoliko daljinskih upravljača, vodič kroz program satelitskih kanala, pepeljara puna opušaka, dve paklice crvenog marlbora, jedna vizitkarta, kutija šibica i meni pice-rije s kućnom dostavom. Ispod svega toga mogla je da razazna pravu umetničku knjigu koja se kupuje da stoji na stočićima u dnevnim sobama, ključeve od kola i, jedva vidljivo ali očigledno, parčence zelenog kartona od paketa rizli. Džem se osmehnu u sebi.

„Hajde da se javimo Ralfu“, reče Smit stojeći u dovratku, lica umotanog u pramenove pare iz njegove šolje čaja, „a onda ću ti pokazati ceo stan.“

Ralf jedva i da je primetio Džem. Upravo se raspravljao sa svojom devojkom Kladijom, sedeći za radnim stolom s telefonom uglavljenim pod bradu dok je nesvesno stezao gumice za tegle oko zglobova na rukama u, po svemu sudeći, nehotičnom pokušaju da prekine dovod krvi u šake i time okonča bolnu predvidljivost čitave situacije.

Kada je Smit ušao, on napravi grimasu i udalji slušalicu od uha kako bi Smit čuo metalni zvuk dosadnog jadikovanja nesrećne žene. Zatim pritisnu dugme za spikerfon:

„Meni se samo čini da ja u ovoj vezi vučem čitav teret, ako znaš o čemu pričam, Ralfe? Ne, naravno da ne znaš. Šta ja uopšte zamišljam? Ti ne vidiš ništa dalje od svog daljinskog upravljača – dok ti je nešto elektronsko u ruci, mogu da zaboravim da ćeš raditi išta drugo, nešto što bi možda, možda podrazumevalo da ćeš podići dupe s tog kauča i...“

„Ralf“, prošaputa Smit. „Ovo je Džem.“

Džem se smešila Ralfu iz do vratka.

Ralf ugleda malenu, nasmešenu devojkicu, s kovrdžama koje su joj uokvirivale lice.

„*Slušaš li ti mene, Ralfe, ili si uključio taj prokleti spikerfon?*“

Ralf se smeškom izvini Džem i promrmlja „Drago mi je“, a zatim pritisnu dugme da isključi spikerfon i poče nečujno da šapuće nešto u slušalicu.

Smit i Džem izadoše i tiho zatvoriše vrata za sobom.

„Klaudija zna da bude veoma... zahtevna. Oni mogu ovako satima. Siromaško.“ Smit se nasmeja samozadovoljno i srknu svoj čaj.

„Znači, Smit, ti nemaš devojkicu?“

„Baš si pronicljiva“, odgovori on grubo. „Ne, nemam.“

Ovo nije bilo prvi put od Džeminog dolaska da se osetio neprijatno. Želeo je da bude prijateljski nastrojen i da se ona oseti dobrodošlom, želeo je da ostavi dobar utisak, ali ma koliko pokušavao, nije mu polazilo za rukom pa mu se činilo da umesto toga deluje hladno i neljubazno. Pruži ruku ka starinskoj kvaki pred sobom i otvori vrata.

„Ovo bi bila tvoja soba.“ Posegnuo je nalevo za prekidačem za svetlo. „Prilično je mala, kao što vidiš, ali ima sve što je potrebno.“

Soba je bila malena, u obliku slova L, s lamperijom boje karamela i centralnim lusterom u obliku zvezde od stakla i mesinga. Krevet, sa živahnim indijanskim prekrivačem i nekoliko razbacanih velikih jastuka s resama i kićankama, nalazio se u uglu nasuprot vrata, a kraj njega ormar iz dvadesetih godina prošlog veka s ogledalima na vratima. Naspram njega je bio jednokrlni prozor pokriven teškim zavesama s mnogo šara. Ispod prozora se nalazila mala u crno lakirana komoda.

Džem se okrenu Smitu i uhvati ga za ruke. „Apsolutno je obožavam! Divna je! Znala sam da će mi se dopasti. Je l' mogu, molim te, ja da dođem da živim ovde? Molim te!“ Lice joj je,

potpuno ozareno, ličilo na detinje, a malene ruke je ugrejala šolja toplog čaja.

„Dozvoli da ti prvo pokažem ostatak stana, pa ćemo porazgovarati.“ Još je osećao dodir njenih ruku na svojim. „A moram i da porazgovaram s Ralfom – mnogo ljudi je svraćalo da pogleda sobu. Moraću da se posavetujem s njim.“ Osećao je da crveni, pa joj okrenu leđa.

„Važi“, reče ona blago. Nije se brinula. Već je znala da će soba pripasti njoj.

DRUGO POGLAVLJE

Šivon je znala da treba da se oseća srećno. Mislim – *OLR, Ol London radio*. To je ipak nešto, zaista jeste.

Kada joj je ranije te večeri Karl saopštio vest, osetila je čist zanos – to je bilo ostvarenje njegovih snova. Sada je telefonom javljao vesti svojoj majci Irkinji i ocu Rusu, koji žive u Sligu. Posmatrala ga je preko ivice knjige koju je čitala; njegovo meko, lepo lice oživelo je od naleta energije kakav kod njega nije videla godinama dok je objašnjavao svojoj majci, koja je nesumnjivo pucala od ponosa, da je njen sin jedinac, njen dragi Karl dobio udarni termin na najvećoj londonskoj radio stanici.

Nije baš mogla da zamisli sve to: „Dobro večer svima u Londonu, i dobro došli u *Šou Karla Kasparova*.“ Njen Karl, ne neki nepoznati, kičasti di-džej, već baš njen Karl; imaće hiljade slušalaca, sopstvene džinglove, vodiće intervjue. Njegovo ime će se naći u programskim šemama radija: „od 15:30 do 18:30 – Karl Kasparov“. *Špic*, tako ga zovu, taj novi Karlov termin. Karl će imati svoj *Špic* radio šou.

Šivon je zamišljala jedan klasičan „Gradska vrelina“ scenario: zastoj na putevima nekog vrelog letnjeg dana, automobili u nizovima jedan do drugog, i zvuk Karlovog glasa iz radio-aparata u svim kolima: „Vrelo je napolju – rashladite se uz *Špic Ol London Radija*, pre nego što pređemo na ‘Krov’.“

Jedva čujno cviljenje trže Šivon iz razmišljanja. Petnaest do jedanaest – od silnog uzbuđenja zaboravili su na Rozen. Ona je strpljivo sedela kraj vrata dnevne sobe, svesna da večeras nije veče kao i svako drugo, pokušavajući da ne nervira gazde a da

im ipak prenese poruku kako još uvek ima bešiku i da je odavno došlo vreme da je isprazni.

„Jao, dušo, pa mi smo zaboravili na tebe?“ Sažaljenje u Šivoninom glasu izazva bojažljivo njihanje Rozeninog repa, koje se pretvori u silovito mahanje kada se Šivon uputi prema kuki u predsoblju na kojoj je visio njen povodac.

„Karl, izvešću Rozen da piški. Hajde dušo! Hajde, idemo napolje!“

Šivon se s mukom uvuče u zimski kaput, sada mnogo tešniji nego prošle zime, a Rozen poče ushićeno da dahće pred vratima čekajući da joj se gazdarica pridruži.

Šivon je uživala u prohladnom večernjem vazduhu. Centralno grejanje, uzbuđenje i šampanjac su joj zamutili um. Bila je divna oktobarska noć, i visoke, stare kuće u Almanak roudu su izgledale dostojanstveno pod okriljem kao gar crnog neba osvetljenog ogromnim punim mesecom.

Rozen kao da je osećala punoću meseca nad sobom, pa je nesigurno njušila vazduh, a crno krzno joj je pod jarkom belom svetlošću izgledalo posebno sjajno. Odšetale su do kraja ulice, a Šivon je intenzivno razmišljala o svojim osećanjima. Toliko se navikla da Karl i ona životare u svojim neimpresivnim životima. Ranije joj nije smetalo što, u suštini, ništa nije radila od kada je izgubila posao tehničara na modnom koledžu u Sariju – sastavljala je kraj s krajem uz poneku narudžbinu venčanice, ili pravljenjem jastučića za prodavnicu nameštaja u Ulici Vandzvort bridž. A Karl je vikendom radio kao di-džej u obližnjim barovima. To, i ono što je zarađivao u *Sol i sombra* gde je podučavao Serok,* bilo je sasvim dovoljno da podmiri troškove njihovog skromnog načina života, kao i sitne rate za stan.

Karl i Šivon – pravi skromni par. Tako je Šivon njih dvoje uvek doživljavala, a znala je dosta ljudi koji su bili ljubomorni na njihov životni stil, na njihovu vezu. I zaista, više od toga joj i

* *Ceroc* – popularni moderni ples, kombinacija salse i džajva. (Prim. prev.)

nije bilo potrebno – posedovali su sladak stan koji su imali sreće da kupe za male pare pre nego što je oblast Batersi procvetala, divnog psa, prijatelje koje su poznavali još s fakulteta, vezu punu smeha i lagodnosti – vezu koja je, kako su ih prijatelji uveravali, najčvršća za koju znaju, primer za sve ostale, pravi svetionik. Nijedno od njih neće patiti od poslovne ili šefovske iscrpljenosti. I sama pomisao da se sve to može promeniti, da će se sigurno promeniti, ispunjavala je Šivon strahom.

Odjednom će postati važno da li se udebljala ili nije, Karl će primetiti da njen život nema svrhu. Vratice se sa svoje *Špic* emisije, euforičan i raspoložen, pun slave i glupih top-ten pesama, a na kauču će zateći njeno krupno telo, oči prikovane za seriju *Krunska ulica*, trbuh otečen od ogromnog obroka koji je smazala dok je on bio na poslu jer se više ne oseća prijatno da jede pred njim, i šta će onda on pomisliti?

Hoće li i dalje voziti mali crni embasi iz 1966. koji je dopremio iz Indije godinu dana po završetku fakulteta? Hoće li i dalje nositi klasične američke široke platnene pantalone, pocepane na kolenima, i izluzane stare *Bas Vidžan* cipele koje ima od kada ga ona poznaje? Hoće li i dalje navlačiti smešne tibetanske čarape s kožnim stopalima kada uđe u stan, i kuvati im oboma čaj, i gledati dokumentarce na kauču s Rozen u krilu?

Hoće li je i dalje voleti?

Sada je zahladnelo – zima više ne kuca bojažljivo na vrata, na silu je ušla i odomaćila se. Šivon na vreme podiže pogled da vidi paperjasti ljubičasti oblak kako promiče preko meseca, i kako odmah zatim nestaje u crnilu neba.

„Hajdemo, dušo, idemo nazad.“

Brzo su se kretale Almanak roudom prema svetlu i toploti zgrade s brojem 31. Dok je pretraživala džepove da nađe ključ od ulaznih vrata, Šivon začu glasove i spusti pogled. Ugleda lepuškastu tamnokosu devojkicu kako izlazi iz podrumskog stana ispod njihovog. Čitave večeri ljudi tamo dolaze i odlaze. Zapita se šta se dešava.

Otkaći Rozenin povodac u predsoblju, a pas pojuri u dnevnu sobu i uskoči Karlu u krilo. Karl je zagrlji, puštajući je da mu liže lice. Šivon je posmatrala scenu iz predsoblja dok je pokušavala da izvuče ruke iz pretesnih rukava kaputa. Nasmešila se toplo u sebi, puštajući da joj se prizor useče duboko u um, prepuštajući se poplavi zadovoljstva trenutnim životom, jer, bila je sigurna, sve će se to ubrzo promeniti.